

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Závadskej a členiek senátu JUDr. Júlie Horskej a JUDr. Marianny Reiffovej, v právnej veci žalobcu **B. H.**, bytom v T., ul. V. C. č. X., zastúpený Advokátskou kanceláriou Hagyari, Kubovič & Partners, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Vlčkova ul. č. 8/A, proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, o výsluhový dôchodok, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 14. júla 2011, č. k. 1S/285/2010-28, jednomyseľne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 14. júla 2011, č. k. 1S/285/2010-28, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi **nepriznáva** náhradu trov odvolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo 14. júla 2011, č. k. 1S/285/2010-28, zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného z 5. novembra 2010, číslo SLV-PS-PK-115/2010, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, sekcie riadenia ľudských zdrojov, odbor sociálneho zabezpečenia z 10. augusta 2010, číslo SRLZ-SZ-003155/2010, ktorým

tento prvostupňový správny orgán konanie o priznanie výsluhového dôchodku zastavil z dôvodu nepríslušnosti konajúceho orgánu.

Krajský súd dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, a preto ju v súlade s § 250j ods. 1 OSP zamietol. Podľa názoru krajského súdu nie je možné namietat' diskrimináciu všeobecne porovnávaním dvoch samostatných a rozdielnych úprav, ktoré regulujú vzťahy odlišných skupín subjektov. Žalobca nie je účastníkom vzťahov upravených v zákone č. 328/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov“), a preto nemôže dôvodne namietat' diskrimináciu s poukázaním na rozdielnosť sociálneho zabezpečenia subjektov, ktorých postavenie príslušný zákon upravuje. Poukázal na skutočnosť, že žalobca je príslušníkom obecnej polície, pričom jeho právne vzťahy, ako aj pracovný pomer upravuje zákon č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnej polícii“). Sociálne zabezpečenie príslušníkov Policajného zboru je upravené v zákone o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a pod príslušný právny predpis nespádajú príslušníci obecnej polície, lebo nemajú osobitné postavenie k štátu, ako je to u príslušníkov policajného zboru. Obecná a mestská polícia nie je ozbrojenou zložkou na rozdiel od príslušníkov policajného zboru, ktorí vykonávajú štátnu službu v ozbrojenom bezpečnostnom zbore. Krajský súd preto dospel k záveru, že druhostupňový správny orgán postupoval správne, keď v konaní o priznanie výsluhového dôchodku podľa § 38 zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov konanie z titulu nepríslušnosti zastavil.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu a vec vráti na ďalšie konanie a žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania. Namietal, že právny poriadok Slovenskej republiky tvorí jeden celok a formálne začlenenie jednotlivých právnych noriem do rôznych zákonov, nemôže byť prekážkou posúdenia diskriminácie v konkrétnej veci. Podľa jeho názoru je v predmetnej veci rozhodujúce posúdenie úloh, ktoré dotknuté subjekty plnia, ich kompetencie, prostriedky na plnenie úloh dané zákonom a štát sa preto nemôže vyhnúť dodržiavania práva na rovnaké zaobchádzanie tým, že subjekty vykonávajúce policajnú činnosť reguluje rôznymi právnymi úpravami. Uviedol tiež, že príslušníci obecnej polície vykonávajú službu nielen v záujme štátu a podľa jeho potrieb, ale výslovne i v mene štátu. Vecnú pôsobnosť obecnej polície

i policajného zboru považoval za porovnateľnú, ak nie na miestnej úrovni totožnú. Právny záver súdu prvého stupňa, podľa ktorého obecná polícia nie je ozbrojenou zložkou, podľa názoru žalobcu, nemá žiaden základ.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 250s OSP) bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250l ods. 2 v spojení s § 250ja ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť.

Podľa § 1 ods. 2 zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov pod pojmom policajt sa na účely tohto zákona rozumie príslušník Policajného zboru, Hasičského a záchranného zboru, Horskej záchranej služby, Slovenskej informačnej služby, Národného bezpečnostného úradu, Zboru väzenskej a justičnej stráže, Železničnej polície a colník, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o policajnom zbore“) policajný zbor je ozbrojený bezpečnostný zbor, ktorý plní úlohy vo veciach vnútorného poriadku, bezpečnosti, boja proti zločinnosti vrátane jej organizovaných foriem a medzinárodných foriem a úlohy, ktoré pre policajný zbor vyplývajú z medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o obecnej polícii obecná polícia je poriadkový útvar pôsobiaci pri zabezpečovaní obecných vecí verejného poriadku, ochrany životného prostredia v obci a plnení úloh vyplývajúcich zo všeobecne záväzných nariadení obce, z uznesení obecného zastupiteľstva a z rozhodnutí starostu obce.

Predmetom preskúmania zákonnosti bolo rozhodnutie žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a súčasne potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu o zastavení konania vo veci priznania výsluhového dôchodku podľa § 38 zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov. Vzhľadom na znenie § 244 OSP krajský súd v správnom súdnictve bol povinný na základe žaloby žalobcu preskúmať zákonnosť uvedených

rozhodnutí žalovaného, teda musel skúmať, či žalovaný rozhodol správne, keď konanie v uvedenej veci zastavil.

Sporným v uvedenom prípade zostalo právne posúdenie, a to či zákon o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov v znení neskorších predpisov sa má aplikovať aj na prípad žalobcu, ktorý bol od roku 1993 príslušníkom mestskej polície Mesta T.. Podľa názoru žalobcu, hoci pod personálnu pôsobnosť uvedeného zákona výslovne nepatria príslušníci obecných a mestských polícií, je potrebné zohľadniť skutočnosť, že ich práca má totožný charakter a je uskutočňovaná vo verejnom záujme ako u príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky a Železničnej polície. V opačnom prípade by podľa jeho názoru išlo o diskrimináciu príslušníkov obecných a mestských polícií.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v celom rozsahu stotožnil s právnymi závermi krajského súdu a tieto dôvody si osvojil ako svoje vlastné.

Na zdôraznenie správnosti dôvodov rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dopĺňa, že obecná polícia nie je ozbrojenou zložkou, lebo priamo zo zákona o obecnej polícii vyplýva, že obecná polícia je poriadkový útvar a nie ozbrojený bezpečnostný zbor, ako je tomu v prípade policajného zboru.

K vecnej pôsobnosti obecnej polície i policajného zboru, ktorá je podľa žalobcu porovnateľná, treba uviesť, že každému z nich vyplývajú z príslušných zákonných ustanovení iné povinnosti a úlohy. Príslušník policajného zboru je napríklad na rozdiel od príslušníka obecnej polície povinný vykonať služobný zákrok aj v čase mimo služby v medziach zákona o policajnom zbore, ak je páchaný trestný čin alebo priestupok, ktorým je bezprostredne ohrozený život, zdravie alebo majetok (§ 9 ods. 2 zákona o policajnom zbore). Ako ďalší príklad možno uviesť skutočnosť, že príslušník policajného zboru podľa zákona o policajnom zbore nepožíva ochranu ako príslušník obecnej polície, ktorý nemusí zakročiť ak by tým vystavil vážnemu ohrozeniu seba alebo ine osoby (§ 7 písm. d/ zákona o obecnej polícii).

Z uvedených skutočností vyplýva, že pokiaľ žalobca považoval za rozhodujúce pre dodržanie práva na rovnaké zaobchádzanie posúdenie úloh, ktoré dotknuté subjekty plnia, ich kompetencie a podobne, tak z príslušných právnych predpisov vyplývajú iné úlohy a postavenie príslušníkov obecnej polície a úlohy a postavenie príslušníkov policajného

zboru. Tento fakt nemôže ovplyvniť ani skutočnosť, že oba subjekty v zákonom stanovených prípadoch spolupôsobia, alebo spolupracujú.

V § 1 ods. 2 zákon o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov presne vymedzuje, kto je pre účely zákona o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov považovaný za policajta, a príslušníci obecnej resp. mestskej polície v uvedenom ustanovení nie sú uvedení. Prvostupňový správny orgán preto postupoval v súlade so zákonom, ak konanie zastavil, lebo nie je príslušný rozhodovať o dôchodkových nárokoch príslušníkov obecných a mestských polícií, a žalovaný potom nepochybil, ak takéto rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol.

Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa nezistil nezákonnosť oboch preskúmaných rozhodnutí správneho orgánu, preto odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

Žalobcovi odvolací súd nepriznal náhradu trov konania podľa § 250k ods. 1 OSP, lebo v odvolacom konaní nemal úspech.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. júla 2012

JUDr. Elena Závadská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Mária Kráľová